

PRÒLEG

Trossets de vida

UN CONTE ÉS UN MÓN NARRATIU PETIT però intens a través del qual descobrim allò que algú ha anomenat «el cordial batec de l'autor». És un instant vital, un tros de vida capaç de produir una vibració emocional.

També algú ha dit que allò que distingeix un bon conte és que un cop acabat no se'n pot llegir un altre durant una estona. Cal tancar el llibre i respirar profundament... Però això no s'aconsegueix fàcilment. Dels contes reunits en aquest llibre, alguns potser no ho acaben d'aconseguir del tot, però en molts hi trobem aquell batec vital que ens pot emocionar en un moment o altre de la narració. I allò que és evident, en molts d'ells, és que gairebé tots expliquen trossets de vida. Quan no és l'amistat és la por i quan no la fantasia o l'amor als animals... Trossets de vida escrits amb delicadesa i, en molts moments, amb molta tendresa.

Molts transmeten alegria i cordialitat. Alguns són tristos com *La caseta de fusta...* D'altres porten missatge...

La por hi és present sovint, sobretot per la solitud del personatge dins del bosc... us heu fixat que molts contes infantils tenen com a escenari el bosc?

Són històries protagonitzades per un munt de personatges insòlits: dones d'aigua, dracs, fades, galifardeus, menairons... I un tíó màgic i fantasmes com el Papu Fred, o el follet Telles-Medes. Històries en escenaris tan diversos com el regne de Bonaterra o un poble anomenat Florit... o unes golfes o Breda...

Alguns d'aquests escenaris són descrits amb precisió: «per un cel reblert de blau hi naveguen núvols immaculats com flocs de cotó fluix... els rajos de sol traspassen els vidres de la finestra i acaronen dolçament les parets i, a fora, s'hi endevina un suau ventijol que amoixa alegrement els arbres, mentre un estol de pardals i passerells picoteja el terra...» Un conte és paraula viva, literatura pura.

Expliquem, escoltem, llegim i escrivim contes no tant per escapar de la vida real i quotidiana, que també, sinó per una necessitat instintiva de comprendre-la i, si pot ser, ordenar-la... perquè sabem que en els contes es concentren lliçons valuoses que ens ajuden a créixer.

En el conte gairebé tot és possible. I, si no, pregunteu-ho a la protagonista de *Dibuixos i bombolles*: «Aquella nit, la Laia li va explicar a la mare les seves aventures amb les Petites Dames i els Set Homes, i li va parlar de flors que ballaven, d'arbres amb finestres, de paelles sense fons i de

bombolles de sabó gegantines. I la mare va quedar fascinada per la prodigiosa imaginació de la seva petita Laia».

Els contes són petits somnis capaços de traslladar-nos més enllà dels nostres límits. Un lloc on tota meravella és real... un espai aparentment tancat, però obert a «qualsevol cor que necessiti ser llaurat per la màgia d'un somriure».

Llegiu-los i gaudiu-ne!

Josep Maria Aloy

Amb lletra de pal...

LA GIRAFA I ELS SEUS AMIGUETS

Arnau Garcia

5 anys (dofiBlau)

A partir de 6 anys

UNA VEGADA HI HAVIA UNA GIRAFA que vivia a l'Àfrica. Un dia, un ocell va anar a casa seva i li va preguntar si volia ser amiga d'ell. Després va arribar una vaca i un cavall i van dir que ells també volien ser amics. Més tard s'hi van acostar un porc, una ovella, un mamut, una cabra i un mico que també volien ser amics, i finalment, s'hi van ajuntar uns martinets bons, molt petitets, que vivien molt a prop.

Hi havia una cosa que feia molta por a la girafa: la pluja. Sabia que dins de la pluja, hi vivia, amagada, una bruixa molt dolenta. Un dia la bruixa va sortir d'un núvol i es va acostar a la girafa fent veure que era una velleta bona que li volia donar caramels. La girafa s'ho va creure i se li va acostar, però llavors la bruixa la va agafar i se la va emportar a viure molt lluny, en una cova on sempre hi havia tempestes amb llamps i trons. L'aigua de la pluja després es convertia en gel. En aquella cova, hi feia molt fred, era al Pol Nord, un lloc amb molta neu; hi feia un

Gemma Romera

fred que no es podia suportar, però com que els martinets eren molts forts i valents, encara que fossin petits, van sortir dels seus amagatalls per anar a ajudar la girafa; van lluitar contra la bruixa fins que se'n va anar molt lluny; després van obrir la porta de la cova i van deixar sortir la seva amiga perquè pogués tornar a l'Àfrica a jugar amb tots els seus amiguets.

I conte explicat, conte acabat!

•ARC•

L'OCELLET I ELS MENAIRONS

Mireia Garcia

6 anys (petita sirena)

A partir de 6 anys

EN UN BOSC MOLT BONIC, hi va néixer un ocellet petitó. Vivia dins d'un niu que li havien fet els seus pares a dalt d'un arbre.

Un dia va quedar solet perquè els seus pares se'n van haver d'anar a buscar menjar. En aquell arbre, també hi vivia un esquirol que havia descobert el niu, tot i que estava molt amagat, i va aprofitar que l'ocellet s'havia quedat sol per acostar-s'hi. Quan l'ocellet el va veure va tenir molta por i li va picar el nasset. De seguida van arribar els pares i com que ho havien vist tot, van dir a l'esquirol:

—Fora, fora d'aquí!

L'esquirol de seguida se'n va anar i, al cap d'una estona, van arribar uns personatges petits i molt estranys que es diuen menairons; també vivien en aquell bosc i eren molt bons; el pare els va dir:

—Veniu a veure el nostre fillet que acaba de néixer.

I els menairons van anar a veure'l; van dir que l'ocellet petit era molt maco i que ells sempre el protegirien.

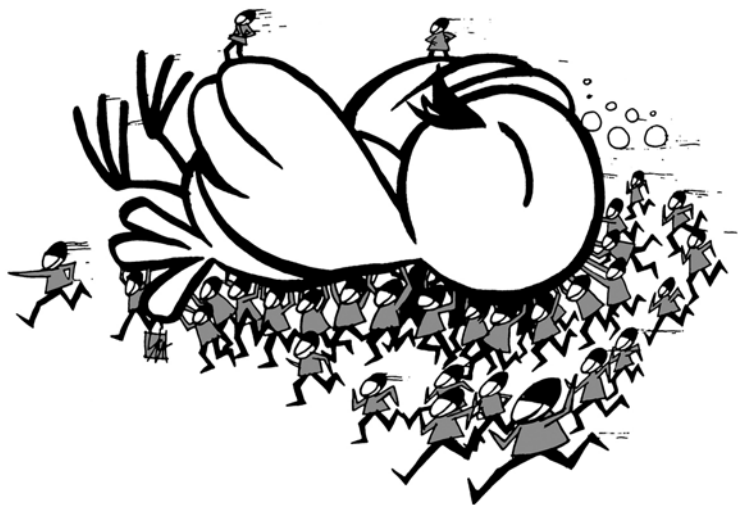
Al cap d'unes quantes hores més, va arribar un corb negre molt gros i dolent i va agafar l'ocellet petit amb les urpes; se'l va endur volant fins a una cova molt fosca; era la cova més gran del bosc i, a dins, hi vivia un ós molt ferotge.

Quan l'ocellet va veure aquella bèstia tan gran es va espantar molt; va anar-hi l'ocell pare per salvar-lo, però l'ós li va mossegar una ala; l'ós era molt més fort que ell. La mare el va curar i li va dir que no tornés a lluitar contra aquella bèstia perquè estava ferit i no tenia forces.

El pare, però, encara volia tornar a lluitar perquè deia que era l'única manera de salvar el fillet, i llavors la mare va dir que hi havia una altra solució: demanar ajuda a uns ocellets blancs que tenien els menairons; en tenien molts i entre tots podrien salvar el seu fillet.

Uns quants ocells van atacar l'ós picotejant-lo per tot el cos fins que va morir i d'altres ocellets van agafar amb les seves ales l'ocellet per rescatar-lo. El van treure de la cova i el van retornar, volant, al seu niu perquè pogués viure tranquil al costat dels pares i d'altres animalets bons d'aquell bosc tan bonic.

I conte contat, conte acabat!

Llorenç Pubill

EL CERVATÓ BLANC

Àlex i Marc Valero

7 anys (bessons)

A partir de 6 anys

HI HAVIA UN CERVATÓ BLANC que vivia als boscos d'Anoia. Era un cervató màgic que ajudava la gent bona i pobra. Ell picava amb la peüngla i sortien els diners d'or o pedres precioses.

Un caçador àvid volia atrapar-lo només per a ell, i el va enganyar: es va disfressar de pobre i, quan el cervató es va apropar, va capturar-lo amb una xarxa. Després va lligar el cervató a un arbre al costat de la seva cabana dins del bosc.

Un dia, quan el caçador va marxar al poble per fer una compra, la seva filla, que jugava amb els seus amics, va veure el cervató trist. Era una bona nena i sabia parlar amb els animals. Li va preguntar:

—Què et passa, cervató, per què estàs tan trist?

—M'han capturat,estic lligat aquí i no puc anar al bosc i ajudar la gent...

Ella, amb els seus amics, intentaven deslligar-lo i no podien. L'Alma, que així és com es deia la nena, va demanar als esquirols que els ajudessin. Els esquirols amb

M. Avellana

Manel Avellana

les seves dents van trencar la corda i el cervató es va deslliurar.

—Moltes gràcies, m'heu salvat la vida! No us oblidaré!

I va marxar cap al bosc, deixant, en picar a terra, molts caramels i diners de xocolata per als nens, i tot de nous per als esquiroles.

Diuen que, amb el temps, es va casar amb una cérvola blanca com ell i van tenir un petit cervató. I tots ajudaven la gent i ja ningú no podia capturar-los.

•ARC•